

זוהר לליל ברית מילה

מנוקדים נכון, ומוגהים הדק היטב, הן מצד העניין הן מצד המסורת יהודי תימן, ע"י הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א מתוך ספרו "ברית יצחק".

יש מקומות נוהגים לקרוא בלילה שלפני המילה, מאמרי הזוהר הקדוש דלקמן, שהם מעין המאורע [והוא מנהג טוב ונכון לנהוג כן בכל מקום, כמ"ש בס"ד בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר הלכות ברית מילה סימן קנ"ט אות ס'] ואוכלים מיני פירות ומגדנות.

ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד: גלעיני ואפיטה נפלאות מתורתך:

זוהר פרשת לך לך דף צ'

ויהי אברם בן תשעים שנה ותשע שנים וגו'. רבי אבא פתח, כי מי אל מבלעדי יי, ומי צור וגו'. דוד מלפא אמר האי קרא, כי מי אל מבלעדי יי, מאן הוא שליטא או ממנא דיכיל למעבד מדי מבלעדי יי, אלא מה דאתפקד מעם קדשא בריך הוא. בגין דכלהו לא ברשותיהו קימי, ולא יכלי למעבד מדי. ומי צור, ומאן איהו תקיף דיכיל למעבד תקפא וגבורה מגרמיה מבלעדי אלהינו. אלא כלהו בידי דקדשא בריך הוא, ולא יכלי למעבד מדי בר מרשותיה. דבר אחר, כי מי אל מבלעדי יי, דקדשא בריך הוא פלא ברשותיה, ולא פמאן דאתחזי פחיו דכוכביא ומזלי, דכלהו אחזין מלה, וקדשא בריך הוא אחלף ליה לגונא אחרא. ומי צור זולתי אלהינו, הא אוקמוה דלית ציר פמא דקדשא בריך הוא, דאיהו ציר שלים, עביד וציר דיוקנא גו דיוקנא, ואשלים להו דיקנא בכל תקוניה, ואעיל בה נפש עלאה דדמי לתקנא עלאה, בגין כך לית ציר פקדשא בריך הוא. תא חזי, מההוא זרעא דבר נש, כד אתער תיאובתיה לגבי נקביה ונקביה אתערת לגביה, כדן מתחברן תרוניהו כחדא ונפק מניהו בר חד דכליל מתרין דיקנין כחד. בגין דקדשא בריך הוא ציר ליה בציורא דאתכליל מתרוניהו. ועל דא בעי בר נש לקדשא גרמיה בההוא זמנא, בגין דישתכח ההוא דיקנא בציורא שלים כדקא חזי. אמר רבי חיא, תא חזי פמה אנון רברבין עובדוי דקדשא בריך הוא. דהא אמנותא וציורא דבר נש, איהו פגונא דעלמא. ובכל יומא ויומא קדשא בריך הוא ברי עלמין ומזויג זויגין, כל חד וחד כדקא חזי ליה. והוא ציר דיוקניהו עד לא ייתון לעלמא:

תא חזי, דאמר רבי שמעון, פתיב, זה ספר תולדות אדם. וכי ספר הנה ליה. אלא אוקמוה דקדשא בריך הוא אחמי ליה לאדם הראשון דור דור ודורשיו וכו'. היאך אחמי ליה. אי תימא דחמא ברוח קדשא דאנון זמינין למיתי לעלמא, פמאן דחמי בחכמתא מה דייתי לעלמא. לאו הכי. אלא חמא בעינא כלהו, וההוא דיקנא דזמינין למיקם ביה בעלמא, כלהו חמא בעינא. מאי טעמא. בגין דמיומא דאתברי עלמא, כלהו נפשאן דזמינין למיקם בבני נשא כלהו קימין קמי קדשא בריך הוא, בההוא דיקנא ממש דזמינין למיקם ביה בעלמא. פגונא דא כל אנון צדיקיא, בתר דנפקין מהאיי עלמא, כלהו נפשאן סלקו, וקדשא בריך הוא אזמין לון דיקנא אחרא לאתלבשא בהו, פגונא דהו בהאיי עלמא. בגין כך כלהו קימין קמיה, וחמא לון אדם הראשון בעינא. ואי תימא, בתר דחמא לון לא קיימו בקיומיהו. תא חזי, כל מלוי דקדשא בריך הוא בקיומא אנון, וקיימו קמיה עד דנחתי לעלמא. פגונא דא פתיב, כי את אשר ישנו פה וגו'. הא אוקמוה דכלהו בני נשא דזמינין למהוי בעלמא, כלהו אשתכחו תמן. הכא אית לאסתפלא, דהא פתיב ואת אשר איננו פה וגו'. ומשמע הנהו דיפקון מאנון דקיימו תמן. בגין דכתיב עמנו היום,

וקודם הלימוד אומרים בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו. ליחדא שם יי' דה"א בנא"ו ה"א ביחדא שלים בשם כל ישראל. הנה אנחנו מוכנים להגות בלילה הזה בזוהר הקדוש, לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו, ולאקמא שכינתא מעפרא. ויהי רצון מלפניך, שתפן ברחמים אל למודנו זה, ותמשיך חוט של חסד על הילד הנולד, שיהיה חזק ובריא פדי להכניסו לברית מילה בזמנו, ותזכה אותו שיהיה נמול כהוגן וכשורה. ותהיה חשובה ומרצה מצוה זו לפני כסא כבודך פקדון על מזבחך, וכעקידת יצחק, ותשלח רפואה שלמה לילד ולאמו. וכשם שיפנס לברית, כן תזכה את הוריו לגדלו ולחנכו בתורתך ובעבודתך, וקדש את שמך עליו, ויראו כל בשר כי שם ה' נקרא עליו, ויהיה אהוב למעלה ונחמד למטה, ויזכה לחפה ולמעשים טובים, אמן כן יהי רצון. ויהי נועם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידיו פוננה עלינו, ומעשה ידיו פוננהו:

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רבון העולמים ואדני האדונים. אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, בקידה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך שתמחול ותסלח לכל חטאתינו ועונותינו. ואל יהי עונותינו מבדילים בינינו לבינך. ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן את לבבנו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזנך לדברינו אלה, ותפתח לבבנו הערל בסודות תורתך. ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינותינו. ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם וזכות אבותם וזכות תורתם ותמימותם וקדשתם יעמד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. פמאמר נעים זמירות ישראל, גל עיני ואפיטה נפלאות מתורתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לפי לפניך, יהוה צורי וגאלי. פי יהוה יתן חכמה, מפיו דעת ותבונה:

רבון עלמין, דאנת הוא מגלי עמיקתא ומסתרתא וגלי רזיא. יהא רענא מן קדמך לאסברא מליו בפומנא, לקימא בנא מקרא שפתוב, ואנכי אהיה עם פיך והוריתיך אשר תדבר. ולא יעול בכסופא קדמך. ונזכי למשמע רזין עלאין דאורייתא מפומא דרישא דמתיבתא עלאה. אמן וכן יהי רצון, אמן, סלה:

ונהר יצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים: והמשפלים יזהרו פזוהר הרקיע,

לאדם כל אנון דרין דעלמא, וחמא לון כל חד וחד, כל דרא ודרא פלהו קימי בגנתא דעדו בהווא דיקנא דזמינין לקימא בהאי עלמא. ותא חזי, הא אתאמר, פיון דחמא ליה לדוד דלאו ביה חיים כלל, תוה, ואיהו יהיב ליה מדיליה שבעין שנין. בגין כך הוה ליה לאדם תשע מאות ותלתין שנין. ואנון שבעין אסתלקו ליה לדוד. ומלה דא רזא דחכמתא איהו, דדוד לית ליה בר שבעין שנין מאדם קדמאה. וכלא רזא דחכמתא איהו. וכל מה דלתתא, פלא איהו ברזא דלעילא:

ותא חזי, בכל אנון דיקנין דנשמתיין דעלמא, פלהו זווגין זווגין קמיה. לבתר כד אתין להאי עלמא, קדשא בריך הוא מזויג זווגין. אמר רבי יצחק, קדשא בריך הוא אמר, בת פלוני לפלוני. אמר רבי יוסי, מאי קא מיר, והא פתיב אין כל חדש תחת השמש. אמר רבי יהודה, תחת השמש פתיב, שאני לעילא. אמר רבי יוסי, מאי פרוזא הכא, והא אמר רבי חזקיה אמר רבי חיא, בההיא שעתא ממש דנפיק ברנש לעלמא, בת זוגו אזדמנת ליה. אמר רבי אבא, זכאין אנון צדיקיא דנשמתיין מתעטרין קמי מלכא קדישא עד לא ייתון לעלמא. דהכי תנינו, בההיא שעתא דאפיק קדשא בריך הוא נשמתיין לעלמא, כל אנון רוחין ונשמתיין פלהו פלילן דכר ונקבא דמתחברין פחדא, ואתמסרין בידיה דההוא ממנא שליחא דאתפקד על עדואיהון דבני נשא, ולילה שמייה. ובשעתא דנחתיין ואתמסרין בידיה, מתפרשין. ולזמנין, דא אקדים מן דא, ואחית להו בבני נשא. וכד מטא עדן דזווגא דילהון, קדשא בריך הוא דידע אנון רוחין ונשמתיין, מחבר לון כדבדקמיתא ומכרזא עליהו. וכד מתחברין, אתעבידו חד גופא וחד נשמתיא ימינא ושמאלאה פדקא חזי. ובגין כך, אין כל חדש תחת השמש. ואי תימא, הא תנינו לית זווגא אלא לפום עובדוי וארחוי דברנש. הכי הוא ודאי. דאי זכי ועובדוי אתפשרן, זכי להווא דיליה לאתחברא ביה כמא דנפיק. אמר רבי חיא, מאן דאתפשרן עובדוי, באן אתר יתבע ההוא זווגא דיליה. אמר ליה, הא תנינו, לעולם ימכור אדם וכו' וישא בת תלמיד חכם. דתלמיד חכם, פקדונא דמאריה אתפקדן בידיה. תאנא ברזא דמתנייתא, כל אנון דאתו בגלגולא דנשמתיין, יכלין לאקדמא ברחמי זווגא דילהון. ועל האי אתערו חבריא, אין נושאיין נשים במועד אבל מקדשין, שמא יקדמנו אחר ברחמים. ושפיר קאמרו אחר דיקא. ועל כן קשין זווגין קמיה דקדשא בריך הוא. ועל כל פנים ודאי כי ישירים דרכי יי' פתיב. רבי יהודה שלח ליה לרבי אלעזר, אמר, הא רזא דמלה נדענא. אנון דאתו בגלגולא דנשמתיין, מאן אתר להו זווגא. שלח ליה, פתיב, מה נעשה להם לנותרים לנשים וגו'. וכתיב, לכו וחספתם לכם וגו'. פרשתא דבני בנימין אוכח, ועל האי תנינו שמא יקדמנו אחר ברחמים. וכי אותו אחר אין לו בת זוגו. אבל תשפח דא, פגון ברנש דנסיב בת זוגיה, ולא הוה ליה מנה בגין ומית. ייתי אחוהי וייבם אתתיה, ויתיליד ליה מנה בר. האי בר, הוא מיתא, דהדרת נשמתייה לעלמא. דא הוא אחר דאין לו בת זוג אלא אמיה. ודא הוא שמא יקדמנו אחר ברחמים, דיכיל לאקדמא אחרא למסב אתתיה ברחמי ובצלוחתא. ואף על גב דאמינא לך דיכיל לאקדמא ברחמי, לא יכיל אלא אם הוה בעלה חיבא, ואיהו זכאה. אמר רבי יהודה, האי הוא ודאי דקשין זווגין קמי קדשא בריך הוא. זכאה חולקהון דישראל, דאורייתא אוליף להו ארחוי דקדשא בריך הוא, וכל טמירין וגנזיא דגנזיין קמיה ודאי. פתיב תורת יי' תמימה וגו'. זכאה חולקהי מאן דישתדל באורייתא ולא יתפרש מנה. דכל מן דיתפרש מאורייתא אפלו שעתא חדא

ולא פתיב עמנו עומד היום. אלא ודאי פלהו קיימו תמן, אלא דלא אתחזו לעינא. בגין כך פתיב, עמנו היום, אף על גב דלא אתחזון. ואי תימא, מאי טעמא לא אתחזון הכא, כמא דאתחזון לאדם הראשון דחמא לון עינא בעינא, והא הכא אתחזי יתיר. אלא הכא כד אתיהיבת אורייתא לישראל, חיוו אחרא ודרגין עלאין הוה חמאן ומסתפלין עינא בעינא, והוה תאיבין לאסתפללא ולמחמי ביקרא דמריהון. ובגין כך חמו יקרא עלאה דקדשא בריך הוא בלחודוי ולא מאחרא. ועל דא, פלהו בני נשא דזמינין לקימא בעלמא, פלהו קימי קמי קדשא בריך הוא בהווא דיקנא ממש דזמינין לקימא ביה. הדא הוא דכתיב, גלמי ראו עיניך, ועל ספרך וגו'. גלמי ראו עיניך, מאי טעמא בגין דדיקנא אחרא עלאה הוי פהאי. ובגין כך פתיב, ומי צור זולתי אלהינו, מאן ציר טב דציר פלא כקדשא בריך הוא. דבר אחר, כי מי אלוה, דא רזא דמלה, דהא אל, כללא הוא דאתפליל מפלהו דרגין. ואי תימא דהא אל איהו דרגא אחרא, בגין דכתיב ואל זועם בכל יום. תא חזי, דהא לית אל מפלעדי יי', דלאו איהו בלחודוי ולא אתפרש לעלמין. ועל דא פתיב כי מי אל מפלעדי יי'. ומי צור וגו'. דהא צור לאו איהו בלחודוי אלא פלא חד, כדפתיב וידעת היום והשבות אל לבבך, פי יי' הוא האלהים וגו'.

תא חזי. עד לא אתגזר אברהם, הוה ממליל עמיה מגו מחזה בלחודוי כמא דאתאמר. דכתיב, הנה דבר יי' אל אברהם במחזה וגו', במחזה, בהווא חיוו דרגא דכל דיקנין אתחזון ביה, כמא דאתאמר, והאי מחזה איהו רזא דברית. ואי תימא דבגין כך אקרי מחזה, בגין דאיהו דרגא חיוו דכל דיוקנין אתחזון ביה וכדון אקרי מחזה. הא אמרת בקדמיתא, דעד לא אתגזר אברהם, לא הוה ממליל עמיה בר האי דרגא דלא שראן עלוי דרגין אחרנין. והשתא אמרת, במחזה, חיוו דכל דרגין עלאין. והא עד לא אתגזר, פתיב הנה דבר יי' אל אברהם במחזה. אלא האי דרגא חיוו דכל דרגין עלאין איהו. ובחיוו דדרגין עלאין אתתקו. ואף על גב דבהווא זמנא אברהם לא הוה גזיר. האי דרגא בחיוו דדרגין עלאין איהו, ובכל אנון גנזין איהו קאים, וחיוו דאנון גנזין קימי תחותיה. חד מימינא גון חיוו, וחד משמאלא גון סמך, חד דכליל מפל גנזין. ואיהו חיוו דכל גנזין עלאין דקימי עליה. ועל דא, בהאי חיוו קאים עליה דאברהם ומליל עמיה, ואף על גב דלא אתגזר. פיון דאתגזר, מה פתיב, וירא יי' אל אברהם. תא חזי, מחזה שדי פתיב בבלעם, ובאברהם פתיב מחזה סתם. מה בין האי להאי. אלא מחזה שדי, אליו דלתתא מניה ואנון חיוו דיליה. מחזה סתם, מחזה דא הוא ה"א דכל דיקנין עלאין אתחזון ביה. ובגין כך פתיב באברהם מחזה סתם, ובבלעם מחזה שדי. ועל דא, עד לא אתגזר אברהם, הוה ליה האי דרגא פדאמרן. פיון דאתגזר, מיד, וירא יי' אל אברהם וגו'. אתחזון פלהו דרגין על האי דרגא. והאי דרגא מליל עמיה כדקא חזי בשלימו. ואברהם אתקטר מדרגא לדרגא, ועאל בברית קימא קדישא פדקא חזי בשלימו. תא חזי, פיון דאתגזר אברהם, נפק מערלה, ועאל בקימא קדישא ואתעטר בעטרא קדישא, ועאל בקימא דעלמא קאים עליה. וכדון אתקיים עלמא בגיניה. בגין דכתיב, אם לא בריתי יומם ולילה, חקות שמים וארץ לא שמתי. וכתיב, אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. בה"א בראם, באברהם. וכלא ברזא חדא קאים. ובשעתא דקדשא בריך הוא אחמי ליה

רבי אבא הוה אתי מטבריה לבי טרוניא דחמוי, ורבי יעקב בריה הוה עמיה. אערעו בכפר טרשא. פד בעו למשבב, אמר רבי אבא למריה דביתא, אית הכא תרנגולי. אמר ליה מאריה דביתא, אמאי. אמר ליה, בגין דקאימנא בפלגות לליא ממש. אמר ליה, לא אצטריך, דהא סימנא לי בביתא. דהדין טקלא דקמי ערסאי, מלינא ליה מיא, ונטיף טיף טיף. ובפלגות לליא ממש, אתרקו פלהו מיא, ואתגלגל האי קטפא ונהים, ואשתמע קליה בכל ביתא. וכדין הוא פלגות לליא ממש. וחד סבא הוה לי, דהוה קם בכל פלגות לליא ואשתדל באורייתא, ובגיני פד עבד האי. אמר רבי אבא, בריך רחמנא דשדרני הכא. בפלגות לליא נהים ההוא גלגלא דקטפא. קמו רבי אבא ורבי יעקב. שמעו לההוא גברא דהוה יתיב בשפולי ביתא, ותרין בנוי עמיה. והוה אמר, פתיב, חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך. מאי קא חמא דוד דאיהו אמר, חצות לילה, ולא בחצות לילה. אלא חצות לילה ודאי לקדשא בריך הוא אמר הכי. וכי קדשא בריך הוא הכי אקרי. אין. דהא חצות לילה ממש, קדשא בריך הוא אשתכח וסיעתא דיליה. וכדין היא שעתא דעייל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקא. אמר רבי אבא לרבי יעקב, ודאי נשתתף בשכינתא ונתחבר פחדא. קריבו ויתיבו עמיה. אמרו ליה, אימא מלה דפמד, דשפיר קאמרת. מנא לך האי. אמר לון, מלה דא אוליפנא מסבאי. ותו הוה אמר, דתחלת שעתא קמיתא דלליא, כל דינין דלתתא מתערין ואזלין ושאינו בעלמא. ובפלגות לליא ממש, קדשא בריך הוא אתער בגנתא דעדן, ודינין דלתתא לא משתכחון. וכל נמוסין דלעילא, בלליא לא אשתכחו אלא בפלגות לליא ממש. מנלן. מאברהם, דכתיב ויחלק עליהם לילה. במצרים, ויהי בחצי הלילה. ובאתרין סגיאיין באורייתא הכי אשתכח. ודוד הוה ידע. ומנא הוה ידע. אלא הכי אמר סבא. דמלכותא דיליה, בהאי תליא, ועל דא קאים בהאי שעתא ואמר שירתא. ולהכי קרייה לקדשא בריך הוא חצות לילה ממש, אקום להודות לך וגו'. דהא כל דינין תלון מהכא, ודינין דמלכותא מהכא משתכחון. וההיא שעתא אתקטיר בה דוד, וקם ואמר שירתא. אתא רבי אבא ונשקיה. אמר ליה, ודאי הכי הוא, בריך רחמנא דשדרני הכא. תא חזי, לילה, דינא בכל אתר, והא אוקימנא מלי, והכי הוא ודאי. והא אתער קמיה דרבי שמעון. אמר ההוא ינוקא, בריה דההוא גברא, אי הכי, אמאי פתיב חצות לילה. אמר ליה, הא אתאמר בפלגות לליא מלכותא דשמיא אתערת. אמר, אנא שמענא מלה. אמר ליה רבי אבא, אימא ברי טב, דהא מלה דפמד, קלא דבוצינא להוי. אמר, אנא שמענא דהא לילה דינא דמלכותא איהו. ובכל אתר דינא הוא. והאי דקאמר חצות, בגין דינא בתרי גוני, בדינא וחסד. וודאי פלגותא קדמיתא דינא הוא. דהא פלגותא אחרא נהירו אנפיה בסטרא דחסד. ועל דא חצות לילה פתיב ודאי. קם רבי אבא ושוי ידוי ברישיה וברכיה. אמר, ודאי חשיבנא דחכמתא לא אשתכח בר באנון זכאי דזכו בה. השתא חמינא דאפלו ינוקי בדרא דרבי שמעון, זכו לחכמתא עלאה. זכאה אנת רבי שמעון. וי לדרא דאנת תסתלק מניה. יתבו עד צפרא ואשתדלו באורייתא:

פתח רבי אבא ואמר, ועמד פלם צדיקים וגו'. מלה דא הא אוקמוה חבריא, מאי טעמא פתיב ועמד פלם צדיקים. וכי פלהו ישראל צדיקי ניהו. והא כמה חגיבין אית בהו בישראל. כמה חטאין וכמה רשיעין דעברין על פקודי אורייתא. אלא הכי תנא ברזא דמתניתין, זכאין אנון ישראל דעבדין קרבנא דרעוא לקדשא בריך הוא, דמקרביין בניהו לתמנא יומין לקרבנא. וכד אתגזרו, עאלו בהאי

כמא דאתפרש מחיי דעלמא. דכתיב פי הוא חייך ואורך ימך. וכתיב אורך ימים ושנות חיים ושלוש יוסיפו לך:

ויהי אברם בן תשעים שנה וגו'. רבי יוסי פתח, ועמד פלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'. זכאין אנון ישראל מפל שאר עמין. דקדשא בריך הוא קרא לון צדיקים. דתניא, מאה ועשרין וחמיש, ותמנא אלפי מארי דגדפין, דאזלין וטאסין כל עלמא ושמעין קלא, ואחדין ליה להוה קלא. כמא דתנינן, לית לך מלה בעלמא דלית לה קלא, ואזלא וטאסא ברקיעא. ואחדין לה מארי דגדפין וסלקין ההוא קלא למאריהון דמדיו, ודינין לה הן לטב הן לביש. דכתיב, פי עוף השמים יוליד את הקול וגו'. אימתי דינין להוה קלא. רבי חי' אמר, בשעתא דבר'נש שכיב ונאים, ונשמתי' נפקת מניה, והיא אסהידת ביה בבר'נש. וכדין דינין להוה קלא. הדא הוא דכתיב, משוכבת חיקך שמור פתחי פיך. מאי טעמא, משום דהיא אסהידת בבר'נש. רבי יהודה אמר, כל מה דבר'נש עביד בכל יומא, נשמתי' אסהידת ביה בבר'נש בלליא. תאנא, אמר רבי אלעזר, בתחלת שעתא קמיתא בלליא פד נשף ימא ועאל שמשא, מארי דמפתחן די ממנא על שמשא, עאל בתריסר תרעין דפתחון ביממא. בתר דעאל בכלהו, כל אנון תרעין סתימין, פרזא קאים ושרי לאכרזא. קאים מאן דקאים, ואחיד לאנון מפתחון. בתר דסיים פרזא, כל אנון נטורי עלמא מתפנשין וסלקין, ולית מאן דפתח פטרא, פלא משתפכין. פדון דינין דלתתא מתערין, ואזלין ושאינו בעלמא, וסיהרא שרי לאנהרא, ומארי דיבבא תקעין ומילין. תקעין תנינות, פדון מתערי שירתא ומזמרין קמי מאריהון. כמה מארי תריסין קימי בקיומיהו ואתערו דינין בעלמא. פדון בני נשא נימין, ונשמתי' נפקת ואסהידת סהדותא ואתחיבת בדינא. וקדשא בריך הוא עביד חסד בבר'נש ונשמתי' תבת לאתרה. בפלגות לליא פד צפרין מתערין, סטרא דצפון אתער ברוחא. קם בקיומיה שרביטא דבסטור דרום, ובטש בהוה רוחא ושכיב ואתפסם. פדון אתער קדשא בריך הוא בגנוסווי לאשתעשעא עם צדיקא בגנתא דעדן בההיא שעתא. זכאה חולקיה דבר'נש דקאים לאשתעשעא באורייתא. דהא קדשא בריך הוא וכל צדיקא דבגנתא דעדן פלהו ציתין לקליה. הדא הוא דכתיב, היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. ולא עוד אלא דקדשא בריך הוא משיך עליה חד חוטא דחסד למהוי תדיר נטיר בעלמא. דהא עלאין ותתאין נטריין ליה, הדא הוא דכתיב יומם יצוה יי' חסדו, ובלילה שירה עמי. אמר רבי חזקיה, כל מאן דאשתדל בהאי שעתא באורייתא, ודאי אית ליה חולקא תדיר בעלמא דאתי. אמר רבי יוסי, מאי טעמא תדיר. אמר ליה, הכי אוליפנא, דכל פלגות לליא פד קדשא בריך הוא אתער בגנתא דעדן, פל אנון נטיען דגנתא אשתקין יתיר, מההוא נחלא דאקרי נחל קדומים, נחל עדנים, דלא פסקון מימיו לעלמין. בפכחול ההוא דקאים ואשתדל באורייתא, פאלו ההוא נחלא אתרק על רישיה, ואשקי ליה בגו אנון נטיען דבגנתא דעדן. ולא עוד, אלא הואיל וכלהו צדיקא דבגו גנתא דעדן ציתין ליה, חולקא שויין ליה בההוא שקיו דנחלא. אשתכח דאית ליה חולקא תדיר בעלמא דאתי:

באורייתא, ולא הנה מאן דנייס. אמר להו ההוא גברא, במטו מניכו, כל חד וחד לימא מלה חדתא דאורייתא:

כאן יחלקו את השאר הי"ב פסקאות לציבור כל אחד קטע, [כמופיע בדף נפרד] ואחר כך

הפיסקא דלקמן, יקראנה אבי הבן, והיא מהקדמת הזוהר דף י"ג.

פקודא שביעאה, למגזר לתמניא יומין, ולאעברא זמא דערלתא, בגין דההיא חיה איהי דרגא תמניאה לכל דרגין. וההיא נפש דפרחא מנה, אצטריכא לאתחזאה קמה לתמניא יומין כמא דאיהי דרגא תמניאה. וכדין אתחזי ודאי דאיהי נפש חיה. נפש דההיא חיה קדישא ולא מסטרא אחרא. ודא איהו ישרצו המים. בספרא דחנוך, יתשמון מיא דזרעא קדישא רשימו דנפש חיה. ודא רשימו דאת יו"ד דאתרשים בבשרא קדישא מפל שאר רשומין דעלמא. ועוף יעופף על הארץ, דא אליהו דטאספל עלמא בארבע טאסין, למהוי תמן בההוא גזירו דקימא קדישא. ואצטריך לתקנא ליה פרסיא ולאדכרא בכמיה דא פרסיא דאליהו. ואי לאו, לא שארי תמן. ויברא אלהים את התנינים הגדולים, תרין אלין ערלה ופריעה. גזירו דערלה, ופריעה לבתר, ואנון דכר ונקבא. ואת כל נפש החיה הרומשת. דא רשימו דאת קימא קדישא, דאיהי נפש חיה קדישא כדקאמרן. אשר שרצו המים, מיין עלאין דאתמשכו לגבה דאת רשימו דא. ובגין דא אתרשימו ישראל ברשימו קדישא ודכיו לתתא, כגונא דאנון רשימין קדישין. לאשתמודעא בין סטר קדישא, לסטרא אחרא דמסאבו. אוף ישראל רשימין, לאשתמודעא בין קדשה, לעמין דאתין מסטרא אחרא דמסאבו כמא דאתאמר. וכמא דרשים לון, הכי רשים בעירי ועופי דילהון, לבעירי ועופי דעמין. זכאה חולקהון דישראל:

ומסיימים ואומרים

ברוך יהוה לעולם אמן ואמן: ימלוד יהוה לעולם אמן ואמן:

רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפי כד הרבה להם תורה ומצוות. שגאמר, יהוה חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר:

ואומר אחד מהם קדיש דרבנן

יתגדל ויתקדש שמייה רבא: (אמן) דעתיד לחדתא עלמא, ולאחאה מיתיא, ולמפרק חייא, ולמבני קרתא ירשלים, ולשכללא היכלא קדישא, ולמעקר פלחנא נכראה מן ארעא. ולאכתבא פלחנא די שמייה, לאתריה בהדריה בזיויה וביקרריה. וימלוד מלכותיה, ויצמח פרקניה, ויבע משיחיה, ויפרוק עמיה, בחייכון וביומיכון ובחיייהון דכל בית ישראל, בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן: ועונים הצבור אמן, יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא: גם הש"צ אומר עמהם יהא שמייה רבא וכו' עלמיא. ואח"כ אומר יתברך: (אמן) וישתבח ויתפאר ויתרום ויתעלה ויתהדר ויתהלל ויתנשא, שמייה דקדשא בריך הוא: (אמן) לעילא לעילא מפל ברכתא, שירתא ותשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא, ואמרו אמן: (אמן) על ישראל, ועל רבנו, ועל תלמידיהון, ועל תלמידי תלמידיהון דעסקין באורייתא, די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר. יהא להון ולנא חנא וחסדא ורחמי מן קדם אבונא דבשמיא, ואמרו אמן: (אמן) יהא שלמא רבא מן שמיא, וסיעתא ופרקנא ורוחא וחנוא וחסדא ורחמי, עליכון ועלנא ועל כל קהלהון דכל בית ישראל לחיים ולשלום, ואמרו אמן: (אמן) (ומכאן אומר הש"ץ עם הצבור) עושה שלום במרומינו, הוא ברחמינו יעשה שלום עלינו, ועל כל ישראל:

חולקא טבא דקדשא בריך הוא, דכתיב וצדיק יסוד עולם. וכיון דעאלו בהאי חולקא דצדיק, אקרון צדיקים ודאי פלם צדיקים, ועל בן לעולם יירשו ארץ, כדכתיב פתחו לי שערי צדק אבא בם. וכתיב זה השער לי"י, צדיקים יבאו בו. אנון דאתגזרו ואקרון צדיקים. נצר מטעי, נצר מאנון נטיען דנטע קדשא בריך הוא בגנתא דעדן. האי ארץ חד מניהו. ועל בן אית להו לישראל חולקא טבא בעלמא דאתי. וכתיב, צדיקים יירשו ארץ. לעולם יירשו ארץ. מהו לעולם. כמא דאוקימנא במתינתא דילן, והא אתאמר האי מלה בין חבריא. תא חזי, קדשא בריך הוא לא קרא לאברהם אברהם עד השתא, מאי טעמא. אלא הכי אוקימנא, דעד השתא לא אתגזר. וכד אתגזר, אתחבר ביה האי ה"א ושריא ביה, וכדין אקרי אברהם. והינו דכתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. ותאנא בה"א בראם. ותאנא באברהם. מאי קאמרי. אלא דא חסד, ודא שכונתא, וכלא נחית כחדא, ולא קשיא מלה, והאי והאי הוי. אמר רבי יעקב לרבי אבא, האי ה"א דהבראם זעירא, וה"א דהלי"י רברבא, מה בין האי להאי. אמר ליה, דא שמטה, ודא יובלא. ואית דמתני דכלא חד. דכד מנהרא מצדיק, כדין קימא באשלמותא וה"א רברבא, דהא מתנהרא כדקא יאות. ולזמנין דלא קימא באשלמותא וינקא מסטרא אחרא, כדין ה"א זעירא. ובגין כד, זמנין דסינהרא קימא באשלמותא, וזמנין בפגימותא. ובאנפיה אשתכח ואשתמודע, וכלא שפיר. והאי איהו בריא דמלה:

אמר רבי אבא, זכאין אנון ישראל דקדשא בריך הוא אתרעי בהון מפל שאר עמין. ויהיב לון את קימא דא. דכל מאן דאית ביה האי את, לא נחית לגיהנס, אי איהו נטיר ליה כדקא יאות, דלא עייל ליה ברשותא אחרא, ולא משקר בשמיה דמלכא. דכל מאן דמשקר בהאי, כמאן דמשקר בשמיה דקדשא בריך הוא. דכתיב, ב"י בגדו, כי בנים זרים ילדו:

תו אמר רבי אבא, בזמנא דבר נש אסיק בריה לאעליה להאי ברית, קרי קדשא בריך הוא לפמליא דיליה ואמר, חמו מאי בריה עבדית בעלמא. בה שעתא אזדמן אליהו וטאס עלמא בארבע טאסין ואזדמן תמן. ועל דא תנינו, דבעי בר נש לתקנא פרסיא אחרא ליקרא דיליה, ויימא דא פרסיא דאליהו. ואי לאו, לא שרי תמן. והוא סליק ואסהיד קמי קדשא בריך הוא. תא חזי, בקדמיתא פתיב, מה לך פה אליהו וגו'. וכתיב קנא קנאתי ליי"י אלהי צבאות, פי עזבו בריתך בני ישראל וגו'. אמר ליה, חייך, בכל אתר דהאי רשימא קדישא ירשמון ליה בני בבשרהון, אנת תזדמן תמן. וכמא דאסהיד דישראל עזבו, הוא יסהיד דישראל מקימין האי קימא. והא תנינו, על מה אתענש אליהו קמי קדשא בריך הוא. על דאמר דלטורא על בנוי.

אדהכי הנה אתי נהורא דיומא, והוו אמרי מלי דאורייתא. קמו למיזל. אמר להו ההוא גברא, במה דעסקיתו בהאי לליא, אשלימו. אמרו, מאי הוא. אמר להו, דתחמון למחר, אנפוי דמריה דקימא. דהא דביתאי בעאת בעותא דא מניכו, וגזר קימא דברי דאתיליד לי, למחר להוי הלולא דיליה. אמר רבי אבא, האי בעותא דמצנה איהו. ולמחמי אפי שכונתא, נתיב. אורכו כל הוא יומא. בההוא לליא, כנש ההוא גברא כל אנון רחימוי, וכל ההוא לליא אשתדלו